

този наскърбенъ бръгъ. Познати ми сж тия пемѣста! Познавамъ околнитѣ предмѣти: ето водата. . . Тя се е вече развалила; веселий шумъ тжркалата ѝ не се чуе; и камжкътъ е спрѣлъ: сжмнение и старецътъ е умрѣлъ — той е оплаквал дълго време дщеря си! Пжтека се извиваше турѣвата я е покрила. . . Има много време какъ кой вече не вжрви по нея. Тукъ имаше градина ограда — може ли да повѣрва человекъ че сегомѣсто нея има лѣсъ? Ахъ, и ето и джбътъ подъ то се срѣщаме! Тукъ тя, единъ день, хвжрли рѣтѣ си на шията ми, приклони глава и млжкна. Вжзможно ли е? . . . (Отива кжмъ джрветата; лиса датъ.) Що значи това? Като че листата изсжх изгорѣватъ изведнжжъ и съ шумъ паджтъ като джгъ надъ мене! И джбътъ се издига голъ и черенъ надъ мене като проклѣто джрво. (Влиза единъ старецъ съ пави дрѣхи.)

Старецътъ. — Добжръ день, добжръ день, мой!

Князътъ. — Кой си ти?

Старецътъ. — Азъ сжмъ тукашний гарванъ.

Князътъ. — Вжзможно ли е? Ти си воденчаръ!

Старецътъ. — За кой воденчаринъ говоришь? продадохъ воденицата на дяволитѣ, а паритѣ си продадохъ да ми ги пази Русалката, моята силна джж. Тѣ сж заровени въ пѣсжкътъ на Днѣпръ и риболовоока бди надъ тѣхъ.

Князътъ. — Нещастний, лудъ е! Мислитѣ му пржснжти както облаци подиръ бурята.

Старецътъ. — Защо не дойде вчера вечеръ? И мене увѣселение и чакахме те много врѣме.

Князътъ. — Кой ме е чакалъ?

Старецътъ. — Кой ли те е чакалъ? Дщеря ти знаешъ добръ че азъ глѣдамъ презъ пржстие давамъ свобода: нека сѣди тя при тебе цѣла до трети петли — нѣма нищо да ви кажѣж.

Князътъ. — Бѣдний воденчаринъ!